

Semmit nem tudtam a kutyákról, csak azt, hogy meg akarom élni a velük töltött időt. Talán évtizedekig csak a vágy volt meg, majd döntésre 2012 legelején jutottunk, hogy lesz egy vizslánk. Piszke 3 hetes volt, amikor először felemeltem, és elaludt a kezemben. Megfogott. Azóta megtettünk együtt jó pár hajnali sétát, esti Duna partozást, hétvégi izzasztó pilisi túrát, kijártuk a kutya iskolát, túl vagyunk foghúzáson, és miegymáson. Ő támogatott izgó-mozgó farkcsóválással, melegszerű nézésével betegségekemen keresztül, és adott újabb erőt, hogy ismét indulni kell.

Vizslatúrán először 2012. májusában voltunk, majd havi rendszerességgel látogattuk a különböző helyszíneket, és ismerkedtünk meg a stábtaggokkal.

Nagyon jó barátokat találtunk, és mindeközben Piszke nőtt és nőtt, szocializálódott, és kimeríthetetlen energiával játszott.

Családtag. Egyéniség.

A kutyám: Piszke (Hékás, Tökfej Jenő, Písz , Pisziposz , Posz .)

Könözi Szilvia

VIZSLATÚRA